

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ

Εβδομαδιαία έκδοση Του Ιερού Ναού Αγίων
Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Πεύκης

Νικολάου Πλαστήρα και Πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄
Τηλ. 2108027738 email: agioi.apostoloi@gmail.com

«ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ»

ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 2016. ΣΤ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Ευδοκίμου δικαίου, προεόρτια της προόδου του Τιμίου Σταυρού.
Έτος 9^ο Τεύχος 396

«Ο άνθρωπος κοιτάζει το πρόσωπο, ο Θεός βλέπει την καρδιά»

Ιωάννου του Χρυσοστόμου

«Και αφού μπήκε στο πλοίο πέρασε διά μέσου της λίμνης στο απέναντι μέρος και ήλθε στη δική του πόλη. Και να έφεραν σ' αυτόν ένα παραλυτικό πάνω στο κρεβάτι. Και ο Ιησούς, όταν είδε την πίστη τους, είπε στον παραλυτικό· Έχε θάρρος, παιδί μου, σου έχουν συγχωρηθεί οι αμαρτίες σου». Δική του πόλη ονομάζει εδώ την Καπερναούμ. Η Βηθλεέμ τον έφερε στη ζωή, η Ναζαρέτ τον μεγάλωσε, η Καπερναούμ τον είχε μόνιμο κάτοικό της.

Ο παραλυτικός εδώ είναι άλλος από εκείνον που αναφέρει ο ευαγγελιστής Ιωάννης. Εκείνος ήταν κατάκοιτος στην κολυμβήθρα, αυτός ήταν στην Καπερναούμ. Εκείνος ήταν άρρωστος τριάντα οκτώ χρόνια· γι' αυτόν εδώ δε λέγεται τίποτα τέτοιο. Εκείνος δεν είχε κανένα να τον προστατέψει, αυτός όμως είχε αυτούς που τον φρόντιζαν, που τον σήκωσαν κιόλας και τον έφεραν. Και σ' αυτόν λέει, «παιδί μου, συγχωρούνται οι αμαρτίες σου» σ' εκείνον, «θέλεις να βρεις την υγεία σου»; Κι εκείνον τον θεράπευσε το Σάββατο, αυτόν όμως όχι. Γιατί βέβαια θα τον κατηγορούσαν αν το έκανε· και γι' αυτό οι Ιουδαίοι σ' αυτόν σιώπησαν, σ' εκείνον όμως επιτέθηκαν και τον καταδίωκαν. Αυτά τα είπα όχι χωρίς λόγο αλλά για να μη νομίσει κανένας πως υπάρχει διαφωνία, επειδή σχημάτισε την υποψία πως ήταν ο ίδιος παραλυτικός.

Εμείς ας προσέξουμε τη μετριοφροσύνη και την καλωσύνη του Κυρίου. Γιατί και πριν απ' αυτό απέφυγε τον κόσμο· κι όταν τον έδωξαν οι Γαδαρηνοί, δεν αντιστάθηκε. Έφυγε και μόνο που δεν πήγε μακριά. Και πέρασε αφού ξαναμπήκε στο πλοίο, ενώ μπορούσε να πάει περπατώντας. Δεν ήθελε να πραγματοποιεί πάντα θαύματα, ώστε να μην καταστρέψει το έργο της θείας οικονομίας.

Ο Ματθαίος λοιπόν γράφει ότι τον έφεραν κοντά στον Κύριο. Οι άλλοι ευαγγελιστές, ότι αφού άνοιξαν και τη σκεπή τον κατέβασαν. Κι έβαλαν μπροστά στο Χριστό τον άρρωστο χωρίς να του πουν τίποτα αλλά αφήνοντάς τα όλα στη διάθεσή του. Στην αρχή του έργου του ο Χριστός πήγαινε από το ένα μέρος στο άλλο, και δε ζητούσε τόσο μεγάλη πίστη σ' όσους τον πλησίαζαν. Εδώ και τον πλησίασαν και φανέρωσαν την πίστη τους. Όταν είδε, γράφει, την πίστη τους, δηλ. εκείνων που άνοιξαν τη σκεπή. Δεν γυρεύει παντού την πίστη από τους αρρώστους μονάχα, π.χ. όταν παραφέρονται ή τα έχουν χαμένα από την αρρώστια. Εδώ φαίνεται, πως η πίστη ήταν και του αρρώστου· δε θα δεχόταν να τον κατέβαζαν από τη σκεπή, αν δεν πίστευε.

Αφού αυτοί έδειξαν τόση πίστη, δείχνει κι αυτός τη δύναμή του, συγχωρώντας τις αμαρτίες με πλήρη εξουσία, και με όλη του τη συμπεριφορά δείχνοντας ότι είναι ισότιμος μ' εκείνον που τον γέννησε. Προσέξτε· προηγουμένως το έδειξε αυτό με τη διδασκαλία του, όταν τους μιλούσε σαν εκείνον που έχει εξουσία· με τον λεπρό, όταν είπε θέλω, καθάρισου· με τον εκατόνταρχο, που τον θαύμασε και τον ανέβασε ψηλότερα απ' όλους· με τη θάλασσα, όταν την υπόταξε με το λόγο μόνο· με τους δαίμονες, όταν τον παραδέχονταν ως κριτή, και τους έδιωξε με πολλή εξουσία. Εδώ πάλι με άλλο ανώτερο τρόπο τους ίδιους τους εχθρούς αναγκάζει να παραδεχτούν την ισοτιμία και με το στόμα τους το κάνει φανερό. Ο ίδιος ο Κύριος φανερώνει ότι δεν αγαπούσε τις τιμές -ήταν πολλοί θεατές που έκλειναν την είσοδο, γι' αυτό και τον κατέβασαν από ψηλά – δεν βιάστηκε να θεραπεύσει αμέσως το σώμα που είναι ορατό αλλά παίρνει την αφορμή απ' αυτούς και θεραπεύει το αόρατο πρώτα, τη ψυχή, συγχωρώντας τις αμαρτίες. Τούτο τον άρρωστο τον έσωζε, στον ίδιο όμως δεν προξενούσε μεγάλη δόξα. Εκείνοι κινημένοι από πονηρία και θέλοντας να επιτεθούν έκαναν το θαύμα να λάμψει παρά τη θέλησή τους. Γιατί έτσι όπως ήταν εκείνος εφευρετικός, χρησιμοποίησε το φθόνο τους για την ανάδειξη του θαύματος. Επειδή λοιπόν έκαναν θόρυβο μεταξύ τους κι έλεγαν «Αυτός βλασφημεί· ποιός μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες παρά μόνο ο Θεός;». Ας δούμε τί λέει ο ίδιος. «Άραγε διέλυσε την υποψία;». Και βέβαια αν δεν ήταν ίσος με τον Πατέρα έπρεπε να πει· Γιατί μου αποδίδετε δύναμη που δεν μου ταιριάζει; Πολύ απέχω εγώ από τη δύναμη αυτή. Τώρα όμως δεν είπα κάτι τέτοιο. Ίσα -ίσα βεβαίωσε και επικύρωσε το αντίθετο και με το λόγο του και με το θαύμα. Επειδή η περιαντολογία φαινόταν ότι στενοχωρούσε τους ακροατές, με το στόμα των άλλων βεβαιώνει ό,τι τον αφορά. Και θαυμαστό είναι ότι το κάνει όχι μόνο με το στόμα των φίλων αλλά και των εχθρών. Αυτό αποτελεί το πλήθος της σοφίας του.

Με το στόμα των φίλων του επιβεβαιώθηκε, όταν είπε «θέλω, καθάρισου» και όταν είπε «ούτε ανάμεσα στους Εβραίους δε βρήκα τόση πίστη». Με το στόμα των εχθρών του τώρα. Επειδή είπαν κανέναν δεν μπορεί να συγχωρεί αμαρτίες παρά μόνο ο Θεός, συμπλήρωσε: «Για να μάθετε ότι ο Υιός του ανθρώπου έχει εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες πάνω στη γη ακούστε». Γυρίζει τότε και λέει στον παράλυτο. Σήκω πάρε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου. Κι όχι εδώ μονάχα αλλά κι σε άλλη περίπτωση, όταν εκείνοι του έλεγαν ότι δε σε λιθοβολούμε για μια καλή σου πράξη, αλλά για τη βλασφημία σου κι ότι ενώ είσαι άνθρωπος, κάνεις τον εαυτό σου Θεό, ούτε εκεί δεν ανέτρεψε τη γνώμη αυτή, αλλά την επικύρωσε λέγοντας· «Αν δεν κάνω τα έργα του πατέρα μου, μη με πιστεύετε· αν όμως τα εκτελώ, κι αν δεν πιστεύετε σε μένα, πιστέψτε στα έργα.

Εδώ ωστόσο παρουσιάζει κι άλλο σημάδι της θεότητάς του -όχι μικρό – και της ισοτιμίας με τον Πατέρα. Εκείνοι έλεγαν ότι η συγχώρηση των αμαρτημάτων ανήκει μόνο στο Θεό. Αυτός όμως όχι μόνο τα αμαρτήματα συγχωρεί αλλά και πριν απ' αυτό κάνει κάτι άλλο που είναι αποκλειστικό προνόμιο του Θεού· αποκαλύπτει τα μυστικά που είναι κρυμμένα στην καρδιά. Δεν είχαν εκφράσει αυτό που σκέφτηκαν. Μερικοί γραμματείς είπαν μέσα τους· Αυτός βλασφημεί. Και επειδή ο Χριστός ήξερε τις σκέψεις τους είπε· «Γιατί κάνετε με το νου σας πονηρές σκέψεις;». Ότι μόνο στο Θεό ανήκει να γνωρίζει τα μυστικά, άκουσε τί λέει ο προφήτης· «Συ μόνος απ' όλους γνωρίζεις τις καρδιές»· και πάλι· «συ ο Θεός που εξετάζεις τον εσωτερικό μας κόσμο». Και ο Ιερεμίας λέει· «Βαθύτερη απ' όλα είναι η καρδιά του ανθρώπου· και ποιός θα τον κατανοήσει;»

Και τούτο· «ο άνθρωπος κοιτάζει το πρόσωπο, ο Θεός βλέπει την καρδιά». Και από άλλα πολλά χωρία της Γραφής μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι ανήκει στο Θεό να γνωρίζει τη ψυχή. Αποδεικνύοντας λοιπόν ότι είναι Θεός ίσος με τον Πατέρα του αποκαλύπτει και φανερώνει αυτά που συλλογίζονταν. Γιατί αυτοί επειδή φοβούνταν τον κόσμο, δεν τολμούσαν να διατυπώσουν μπροστά σ' όλους τη γνώμη τους. Κι εδώ δείχνει πολλή πραότητα. Γιατί, λέει, κάνετε μέσα στην καρδιά σας πονηρές σκέψεις; Και βέβαια, αν έπρεπε κάποιος ν' αγανακτήσει, αυτός ήταν ο άρρωστος, επειδή είχε ξεγελαστεί. Μπορούσε να πει· «για άλλο ήρθα να με θεραπεύσεις κι άλλο συ διορθώνεις; Από πού είναι φανερό ότι συγχωρούνται οι αμαρτίες μου;». Τώρα ωστόσο αυτός τίποτα τέτοιο δε λέει αλλά παραδίδει τον εαυτό του στη διάκριση εκείνου που τον θεραπεύει. Ενώ εκείνοι, υπερβολικοί και φθονεροί καθώς είναι, υπονομεύουν τη φιλόανθρωπη δράση των άλλων. Γι' αυτό τους επιπλήττει βέβαια αλλά με όλη την επιείκεια. Αν δεν σας φαίνεται πιστευτό το πρώτο και νομίζετε είναι μεγάλα λόγια ό,τι είπα, ορίστε προσθέτω σ' αυτό και κάτι ακόμα· θ' αποκαλύψω τα μυστικά σας. Κι άλλο πάλι έπειτα απ' αυτό. Το ότι θα σφίξω τις αρθρώσεις του παραλυτικού.

Κι όταν μίλησε στον παράλυτο δεν φανέρωσε καθαρά την εξουσία του με τους λόγους του. Δεν είπε «συγχωρώ τις αμαρτίες σου», αλλά «συγχωρούνται οι αμαρτίες σου». Κι όταν αυτοί τον ανάγκασαν, παρουσιάζει λαμπρότερα την εξουσία του, λέγοντας· «Και για να μάθετε ότι ο Υιός του ανθρώπου έχει εξουσία να συγχωρεί αμαρτίες πάνω στη γη». Βλέπετε πόσο ήθελε να θεωρείται ίσος με τον πατέρα; Ούτε είπε ότι έχει ανάγκη από κάποιον άλλο ο Υιός του ανθρώπου ή ότι του έδωσε εξουσία, αλλά ότι έχει εξουσία, και δεν το λέει αυτό για επίδειξη αλλά «για να σας πείσω», λέγει, «ότι δε βλασφημώ κάνοντας τον εαυτό μου ίσο με το Θεό». Παντού θέλει να δίνει αποδείξεις σαφείς, αναντίρρητες, όπως όταν λέει· «Πήγαινε, δείξε τον εαυτό σου στον ιερέα». Κι όταν δείχνει την πεθερά του Πέτρου να υπηρετεί. Κι όταν επιτρέπει να κατακρημνιστούν οι χοίροι. Έτσι λοιπόν κι εδώ.

Τη σύσφιξη των αρθρώσεων την κάνει απόδειξη της συγχωρήσεως των αμαρτημάτων. Και το σήκωμα του κρεβατιού απόδειξη της σύσφιξης. Ωστε να μη νομισθεί ότι είναι φαντασία αυτό που είχε γίνει. Και δεν το έκανε αυτό παρά αφού τους ρώτησε· «Τί είναι πιο εύκολο να πεις συγχωρούνται οι αμαρτίες σου ή να πεις σήκωσε το κρεβάτι σου και πήγαινε στο σπίτι σου». Αυτό που λέει είναι το εξής. «Τί σας φαίνεται ευκολότερο να σφίξετε χαλαρωμένες αρθρώσεις ή να συγχωρήσετε αμαρτίες; Φανερό ότι να σφίξετε τις αρθρώσεις». Όσο η ψυχή είναι ανώτερη από το σώμα τόσο ανώτερη είναι η συγχώρηση των αμαρτιών. Επειδή όμως το ένα είναι αόρατο και το άλλο φανερό, γι' αυτό προσθέτω και το κατώτερο αλλά φανερότερο. Έτσι το

μεγαλύτερο κι αόρατο να λάβει μ' αυτό την απόδειξη. Από αυτή την ώρα φανέρωνε προκαταβολικά με τα έργα του αυτό που ο Ιωάννης είχε πει, ότι αυτός σηκώνει τις αμαρτίες του κόσμου.

Αφού τον θεράπευσε, τον στέλνει στο σπίτι. Και πάλι εδώ δείχνει μετριοφροσύνη κι ότι δεν ήταν φαντασία ό,τι είχε γίνει. Τους μάρτυρες της αρρώστιας, τους κάνει και της υγείας μάρτυρες. Εγώ θα ήθελα, λέει, με τη δική σου ασθένεια, να θεραπεύσω κι αυτούς που νομίζουν πως είναι υγιείς ενώ το πνεύμα τους νοσεί. Επειδή όμως δε θέλουν πήγαινε στο σπίτι, για να διορθώσεις τους δικούς σου. Βλέπετε πώς δείχνει ότι είναι δημιουργός και ψυχής και σωμάτων; Του καθενός απ' αυτά θεραπεύει την παράλυση και κάνει φανερό το αόρατο από το ορατό. Σέρνονται όμως ακόμα στη γη. «Όταν είδε ο κόσμος θαύμασαν και δόξασαν το Θεό που έδωσε τέτοια εξουσία στους ανθρώπους». Τους εμπόδιζε η σάρκα.

Αυτός όμως δεν τους κατηγορήσε αλλά προχωρεί ανεβάζοντάς τους με τα έργα και κάνοντας ψηλό το φρόνημά τους. Επί τέλους δεν ήταν μικρό να θεωρείσαι πως είσαι μεγαλύτερος απ' όλους τους ανθρώπους κι ότι έρχεσαι από το Θεό. Αν είχαν αποκτήσει γι' αυτά σε σημαντικό βαθμό βεβαιότητα, προχωρώντας θα καταλάβαιναν, ότι ήταν και Υιός του Θεού. Δεν τα συνέλαβαν όμως αυτά καθαρά γι' αυτό και δεν μπορούν να τον πλησιάσουν. Έλεγαν πάλι· αυτός ο άνθρωπος δεν έρχεται από το Θεό. Πώς είναι αυτός από το Θεό; Και συνεχώς έλεγαν τα ίδια, σαν προκαλύμματα των παθών τους. Το ίδιο κάνουν πολλοί και τώρα, παρόλο που νομίζουν ότι υπερασπίζονται το Θεό, ικανοποιούν δικά τους πάθη, ενώ πρέπει σ' όλα να είμαστε μετριοπαθείς.

Πρέπει λοιπόν να θεραπεύουμε το πάθος με μετριοπάθεια. Γιατί αυτός που γίνεται καλύτερος από φόβο ανθρώπων, γρήγορα θα γυρίσει πάλι στην κακία. Γι' αυτό διέταξε να αφεθούν τα ζιζάνια, παραχωρώντας πάλι μια προθεσμία για μετάνοια. Πολλοί απ' αυτούς λοιπόν μετάνιωσαν κι έγιναν σπουδαίοι από κακοί που ήσαν όπως ο Παύλος, ο τελώνης, ο ληστής. Αυτοί ήσαν ζιζάνια, έγιναν όμως σιτάρι μεστωμένο. Στους σπόρους φαίνεται τούτο δύσκολο· είναι όμως εύκολο και κατορθωτό σχετικά με τη θέληση· δεν έχει αυτή δεθεί με τους φυσικούς νόμους αλλά έχει τιμηθεί με ελευθερία.

Όταν συναντήσεις λοιπόν εχθρό της αλήθειας, θεράπευσέ τον, περιποιήσου τον, ξανάφερε τον στην αρετή δείχνοντάς του τέλεια ζωή, παρέχοντας λόγο ακατηγόρητο, γίνε προστάτης και κηδεμόνας του. Χρησιμοποίησε κάθε τρόπο για διόρθωση όπως κάνουν οι άριστοι γιατροί. Ούτε αυτοί δεν θεραπεύουν με ένα τρόπο μόνο· όταν δουν ότι δεν υποχωρεί η πληγή με το πρώτο φάρμακο, προσθέτουν δεύτερο, κι έπειτα τρίτο. Κάνουν εγχειρήσεις, χρησιμοποιούν επιδέσμους. Και συ λοιπόν που είσαι γιατρός των ψυχών, μεταχειρίσου κάθε θεραπευτικό τρόπο κατά τους νόμους του Χριστού, για να λάβεις μισθό και της δικής σου και της ωφέλειας των άλλων. Πράξε τα όλα για τη δόξα του Θεού κι έτσι θα δοξαστείς και σύ. «Θα δοξάσω», λέει, «όποιους με δοξάσουν. Κι όποιοι με περιφρονούν θα τους περιφρονήσω».

Ας τα πράττουμε λοιπόν όλα για τη δόξα του, για να επιτύχουμε αυτό το μακάριο τέλος. Αυτό μακάρι όλοι μας να το επιτύχουμε με τη χάρη και τη φιλανθρωπία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Δική του η δόξα και η δύναμη στους αιώνες.

Αμήν.